

خود شعر بخوانند	کف میزنیم اکنون ، که تشریف بیارند
با چهره خندان	پس ما و شما منتظرِ نعمت افغان
و آن لعل و گهر را	رفتم که کنم زمزمه آن شیر و شکر را
با چهره خندان	کردم عرق از کف زدن بیکدیار
بر پیر و جوان شد	قند و عسلی عرضه به مردان و زنان شد
با چهره خندان	گل‌های ادب را به نثارِ ره‌مهمان
آن رشته گسستم	القصه تمام کرده سرِ جای نشستم
با چهره خندان	چون مرغکِ بشکسته پر و بال و زمستان
با غمبُرِ غمبَر	دیدم که به دور و بَرِ من اینهمه گفتار
با چهره خندان	با پتکی و با چوری و با دانه پباشان
هم سببِ سمرقند	ترکی پلو و قابلی و قورمه و سالند
با چهره خندان	با کیله و انگورِ فراوان و فراوان
گوئی که همه مست	با پنجه و با قاشق و با کارد و گهی دست
با چهره خندان	هریک چو وزیران و رئیسان و قوماندان
دل شور و نوا کرد	رقاصه ای با رقصِ عرب ، حشر به پا کرد
با چهره خندان	ای کاش که منم بُدم از جمعِ جوانان
اما ننواشتم	آمد به خیالم که درون باغِ بهشتم
با چهره خندان	از جوی عسل ، شیر و هم از حوری و غلمان
با عشوه و با ناز	سیمین بدنانی همه گل بیکر و طناز
با چهره خندان	رقصان شده از هر طرفی ، وارد میدان
پس با دل افگار	دیدم نه توان است و نه تابی به من زار
با چهره خندان	خارج شدم از محفلِ یاران و عزیزان
با دردِ سر و تب	« نعمت » به مهارت رقم از محفلِ آنشب
با چهره خندان	بنموده فرستاد به فامیلیی ایشان